Poutníkův škrpál

(Táborové počteníčko)

Číslo: *3*

Vydání: *červenec 2013*

- **Poutnický Top Gear**
- **SKALP**
- **Spartan Race**
- **... a mnoho dalšího**

Tento časopis je tvořen členy oddílu Poutníci. **web:** poutnici.desitka.cz

AKCE BUDOUCÍ

Termín	Název	Místo	Poznámka
6.9.	Jednodenka		Možná začíná celoroční hra
13.-15.9.	Výprava	Keblov	Určitě začíná celoroční hra
24.-27.10.	Podzimky	Polnička(?)	V Polničce je i velká trampolína ☺
15.-17.11.	Výprava		
13.-15.12.	Výprava		Vánočka
26.12.	Jednodenka		Putování za vánoční vločkou

→ Každou středu pořádáme schůzky, kde se věnujeme rozmanitým aktivitám. Ať už je to pohybová, logická či kreativní činnost. Na schůzkách se taktéž učíme poznávat a chránit naši přírodu jak logickým (tj. učebním, kdy se dozvíme co je jaká rostlina a jak vypadá jaké zvíře) způsobem, tak i citem (na schůzkách teorie a získání povědomí, na výpravách konverze do praxe).

Každou středu od 16:30 do 18:30 na adrese Pod Strašnickou vinicí 23

→ Jednou až dvakrát do měsíce jezdíme na vícedenní výpravy

→ Občasně pořádáme jednodenky a zvláštní akce jako třeba lyžo-bobo

→ V červenci máme prodlouženou výpravu na Šumavě u koní a poutě

→ V srpnu jezdíme na letní tábor, který ukončuje celoroční hru

ÚVODNÍČEK

První stránka pro třetí číslo

Milí a drazí Poutníci,
Ani jsme se nenadáli a další rok je za námi. V ruce držíte třetí číslo Poutníkova škrpálu a těšíte se na tábor. Ups, on už vlastně je tábor. Ježišmarjá! Poslední rozloučení s rodiči a trádá na čtrnáct dní pryč. Ano, je to tak. Celých čtrnáct dní bez elektřiny, bez rodičů, bez mobilů a Facebooku. Bude to děs běs, ale vsaďte se, že na konci budete skoro až brečet, že nemůžete být na táboře alespoň o jeden den víc. Naposledy si skočíte z mola do zátoky, zamáváte svému stanu a pojedete zpátky. Smutné, že? Ale tak už to chodí. Užijte si tedy nadcházející tábor, jak jen to půjde. A netrapte nás vedoucí až přespříliš, jinak vám prodloužíme ranní rozcvičky. ☺

…jen tak z čiré škodolibosti: Do konce prázdnin zbývá už jen 37 dní. :-D

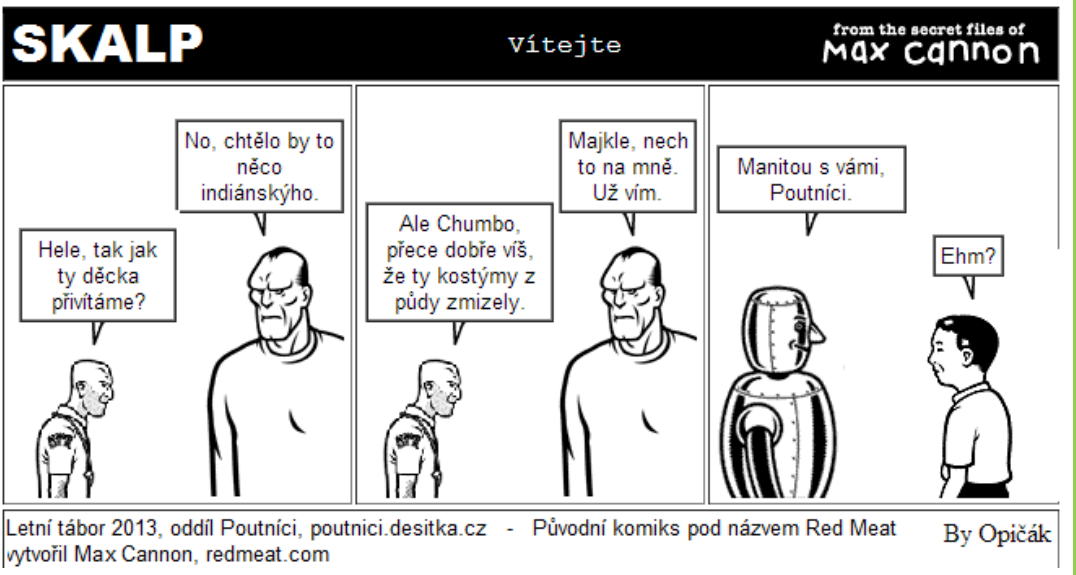

Za redakci Poutníkova Škrpálu: Opice *(č tenhle font nemá rád)*

CELOROČKA STRUČNĚ

V průběhu celého školního roku jsme poznávali indiánské kmeny, dozvídali se něco o jejich historii, slyšeli příběhy (třeba o tom, jak vznikly stromy). Taktéž jsme se seznámili s indiánskými tradicemi a zvyky. Například jsme vytvářeli lapač snů, zjistili jsme, jak slaví Vánoce a dokonce jsme vařili pravé indiánské jídlo (bylo moc dobré). Na poslední výpravě jsme potkali samotného indiánského boha, Manitoua. Zjevuje se jen při východu Slunce. Museli jsme si na Ralsku přivstat.

Během výprav jsme získávali takzvané kipu. Je to indiánské písmo v podobě uzlíků na provázku. Na jedné z posledních schůzek jsme poskládali kousky provázků k sobě a zjistili jsme, co nám kipu říká.

KIPU

"Buď tím, čím jsi. Vše, co máš, je v Tobě. Jsou to dary od Manitoua. Využij je pro dobrou věc."

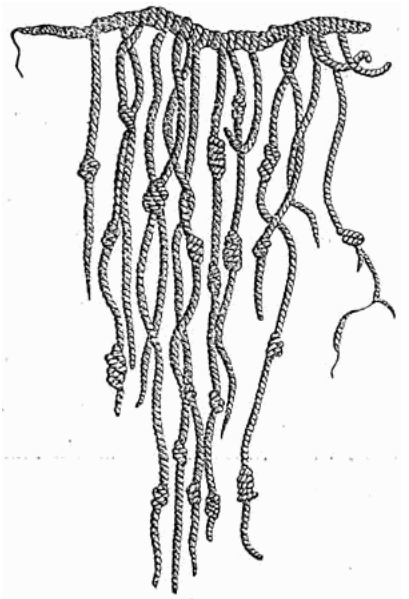

Pravé kipu

POUTNICKÝ TOP GEAR

Možná jste již slyšeli o závodu Poutnický Top Gear. Jednalo se o závod na 80 km z Prahy od OC Hostivař do Zátoky Pláňat různými dopravními prostředky. Zúčastnit se ho mohli členové kmene a vedoucí. Nakonec se nás sešlo celkem šest.

Vyrázili jsme postupně dle časové náročnosti. Vycházelo by to tak, že bychom se měli setkat v 9 večer u brány do tábora (symbolicky jsme předzahájili tábor)

- Hugo – šel pěšky (vyrážel den předem po 18:00)
- Žwejkal – kolečkové brusle (vyrazil v 6:30)
- Opice a Bláťa – koloběžky (vyrazil v 8:00)
- Chumba – kolo (vyrazil v 15:00)
- Yellen – auto (vyrazil v 19:30)

Podmínky jízdy/chůze byly následující:

- Před startem si musím koupit cheeseburgra v MC v OC Hostivař a dovést/donést ho i s účtenkou do Zátoky
- Musím se cestou zastavit u kašny na náměstí ve Vlašimi a vyfotit se jako důkaz
- Budu podávat informace, kde se právě nacházím aspoň jednou za 2 hodiny – prosím i dělat foto, video
- Sraz v 21:00 v Zátoce u závory

Jak to nakonec dopadlo:

1. místo – Chumba
2. místo - Opičák a Bláťa
3. místo – Yellen

Závod nedokončili - Žwejkal a Hugo (Jsou to ale stejně frajeři. Hugo ušel cca 90 km a Žwejkal odjel na bruslích tak daleko, jak někteří Poutníci ani pěšky nedojdou. Byli totálně hotoví, a proto je Yellen nabral ve Vlašimi a odvezl do cíle.)

TOP GEAR: BLÁŤA A OPIČÁK

Celý nápad uspořádat Top Gear vznikl po jedné poradě vedoucích u Žwejkala. S Bláťou jsme se totiž již dříve hecovali, zda je možné dojet do Keblova na malých vietnamských koloběžkách. Nakonec se to ale zvrtlo a dopadlo to jak to dopadlo. Každý využil jiný dopravní prostředek a navíc hrál podstatnou roli čas. Nakonec jsme vietnamské kolobky vyměnili za ty větší, takže já jsem pro Bláťu byl spíše doprovod.

Vyráželi jsme v 8:00 z Hostivaře. Podmínku koupit si cheeseburger v Mekáči jsme (téměř) dodrželi. On Mekáč totiž ráno cheeseburgery nedělá, ale má pouze nějaké toasty, či co to je. Ale jelikož cheeseburger lze definovat jako maso a sýr v housce, tak to, že místo klasického masa tam byla slanina, je vlastně v pořádku (jak je důležité si vše okecat, že?). Pokladna fungovala špatně. Paní navíc nepochopila, že chceme účtenku přesně v 8:00, a tak ji vytiskla už v 7:58. Na účtence se ale zobrazilo 8:02, takže v průměru je to přesný čas.

Vyrazili jsme zlehka. První větší zastávka nás čekala ve Velkých Popovicích u kamaráda Kozlíka. Tam jsme zjistili, že je neděle a podniková prodejna je v 11 dopoledne ještě uzavřená. Co naplat. Čas nás tlačil a my museli dál. Popojeli jsme zhruba sto metrů a zakempili to v restauraci, kde jsme se přejedli jako čuňata. Mohu tu restauraci však vřele doporučit!

Dále nás čekal obrovský kopec nahoru, kde se v jeho 3/4 ukázalo, že ho pojedeme i dolů. Bláťa byla lehce rozčilená, já jsem si liboval, jaký je to krásný sjezdík. Když byla po cestě nějaká keška (krabičky rozmístěné po celém světě obsahující zápisníček, kam se nálezce podepíše), objevili jsme ji. Jednou nás čekal sjezdík cca 200 metrů dolů a pak stejný výšlap. Bláťa mírně rudla.

Po cestě jsme se také cpali třešněmi, které byly výtečné a Blátě při sjezdech ulítávala kšiltovka. Také jsme si vzájemně naházeli koloběžky do kopřiv a povídali jsme si o různých druzích piva, kde se vaří a kolik mají stupňů. V Benešově dokonce došlo k mírné rozepři o to, zda se tam vaří Bernard (o kterém jsem tvrdil, že se vaří v Humpolci), anebo Ferdinand. Vařil se tam Ferdinand. Co se týče další zábavy na cestě, tak například nechyběly ani popěvky jako například píseň od skupiny SPS s názvem Máma. Taktéž jsme navštívili vesnickou pouť, okolo které jsme čirou náhodou jeli. Koupili jsme si perníková srdce a výbornou cukrovou vatu.

Ve Vlašimi jsme se vyfotili u studny a šli pro něco k snědku do obchoďáku. No a kdo nás to nezdraví. Chumba. Hledal kašnu, tak jsme mu poradili a domluvili se, že pojede s námi. Zbytek cesty jsme tedy jeli ve třech lidech, ale oficiální vítězství patří Chumbnovi. Důležité je, že jsme dojeli před bránu tábora do časového limitu. Chyběly nám zhruba dvě minuty do deváté večer.

Yellen stále nepřijížděl, a tak nás napadlo, že se schováme do křoví a až nám zavolá, tak řekneme, že teprve dojíždíme a budeme tam z chvilku. Stalo se. Přijeli jsme pak za ním a mohli jsme se mu zasmát, že se mýlil, když si myslel, že vyhrál.
Pak jsme si z půdy vzali spacáky a šli přespat k Zelené budce. Ráno nás Yellen hodil na bus do Trháče a některé (kteří nemohli večer ani chodit), jako třeba Huga, přímo do Prahy.

Byl to super závod a snad budu mluvit i za Bláťu, když řeknu, že se těšíme na další podobné skopičiny.

(Opičák)

TOP GEAR: YELLEN

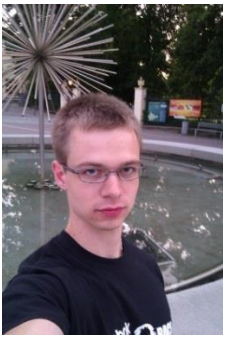

Připadlo na mne to, čemu se všichni chtěli vyhnout – náročná jízda autem. Každopádně mé video (téměř 14 minut dlouhé) popisuje snad absolutně vše, takže si přineste popcorn a sledujte…

Video se nachází na adrese: http://youtu.be/2mAlvquZ1KI

(Yellen)

TÉMATICKÉ VTÍPKY

Svěřuje se malý indiánek tatínkovi náčelníkovi: „Až budu velkej, chtěl bych studovat v České republice.” „Kdeže?” diví se náčelník. „V České republice,” zopakuje indiánek. „Slyšel jsem, že tam za dolar seženu tři indiánky!”

Přiběhne indián k náčelníkovi a hlásí: „Mám pro tebe dvě zprávy, Velký Buvole. Jednu dobrou a jednu zlou.”
„Tak nejprve tu špatnou.”
„Za městem se usadili kovbojové,” odpoví indián.
„A ta dobrá?” zeptá se náčelník.
„Chutnají jako bizoni.”

SKALP

Nový komiks z prostředí (nějakého) oddílu Poutníci

Pročítám si takhle staré díly komiksu Red Meat a říkám si. Hm, spousta z toho by šla využít pro oddíl. Dostal jsem první nápad – jak jinak, než k nastávajícímu táboru. Setkal jsem se u lidí, kterým jsem to testovně poslal s úspěchem a začal jsem vytvářet další stripy.

Na táboře se na nástěnce budou postupně objevovat. Každý den minimálně jeden. Pokud se budou komiksy líbit, tak budu jistě s tvorbou pokračovat. Třeba jednou dokonce vyjde knižní soubor. To je ale zatím ve hvězdách.

S jedním jste se již setkali, pokud jste četli Úvodníček. Pokud se vám komiks líbil, bedlivě sledujte nástěnku na táboře. Po táboře vyjde komiks i v elektronické podobě na našem oddílovém webu a Facebooku. Přeji příjemné počtení.

PS: A neberte to moc vážně. ☺

(Opičák)

KOMIKS

Příhody pišišvora Ťupky

Tentokráte o tom, jak zjistil, že trampolína není pro létající

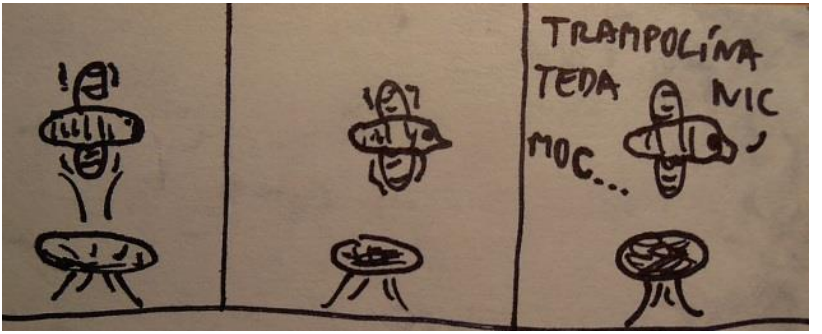

(Opičák)

ZAPEKLITÁ ŠIFRA

V pořadí druhá

V každém Poutníkově škrpálu je sekce Zapeklitá šifra, ve které najdete nějakou zašifrovanou zprávu. Vaším úkolem bude se pokusit, danou šifru do vydání příštího dílu vyluštit. Kvůli zkušenostem z minulého kola budou nyní dvě verze – lehčí pouze pro děti z našeho oddílu a těžší pro všechny ostatní (rádci, vedoucí, vedoucí jiných oddílů, kamarádi, případně kdokoliv kdo nemá s oddílem nic společného). Obsah tajné zprávy vím pouze já (Yellen). Podle toho, kolik luštitelů bude úspěšných, bude další šifra adekvátně těžší/lehčí. Až se někomu podaří šifru vyluštit, nikomu neprozrazujte, jak jste na výsledek přišli a zašlete mi e-mail se jménem/přezdívkou a textem tajné zprávy na zapeklitasifra@seznam.cz

Úspěšní luštitelé:

V minulém čísle jsme měli poměrně jednoduchou, tzv. „mobilní šifru“. K jejímu vyluštění se hodí starý dobrý telefon s klávesnicí, kde například 7^3 znamená 3_x zmáčknutá klávesa 7, tedy R. Znaménko plus oddělovalo písmena, mínus naopak slova. Šifru se podařilo úspěšně vyluštit následujícím: **1. Opičák (19.4.)**, 2. Jenůfka (19.4.), 3. Mates (21.4.), 4. Kačulína (21.4.), 5. Píšťalka (21.4.). 6. Bláťa (22.4.)

Z oddílových dětí se o to nepokoušel dle našich zdrojů nikdo. Styďte se, plantážníci!

Řešení z minulého čísla:

Gratulujeme, podařilo se ti rozluštit první zapeklitou šifru. Nezapomeň co nejrychleji odeslat celý tento text na email uvedený na konci.

Nápověda k tomuto číslu:

Řešením obou šifer je řecký bůh/bohyně. Obzvláště u těžší šifry se Vám může hodit kamarád Google či kamarádka Wikipedie.

Lehčí verze (pro oddílové děti):

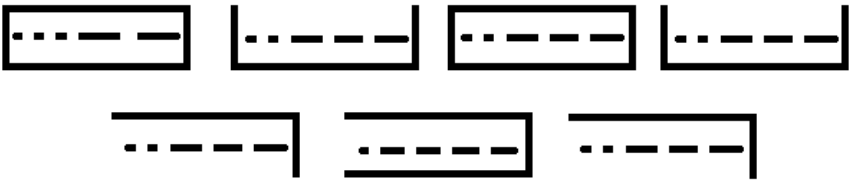

Těžší verze (pro rádce, vedoucí a nečleny oddílu):

4E 41 4E 41 53 4C 45 44 55 4A 49 43 49 54
45 58 54 50 4F 55 5A 49 4A 43 41 45 53 41
52 4F 56 55 53 49 46 52 55 53 50 4F 53 55 4E
45 4D 53 45 44 4D 4E 41 43 54 52 45 50 45
5A 4D 5A 58 56 45 56 49 46 4D 4C 4A 5A 57
49 4C 4A 42 43 5A 54 56 44 4A 4B 49 46 44
56 59 5A 4B 48 44 43

(Yellen)

CO DĚLÁ BLÁŤA MIMO ODDÍL

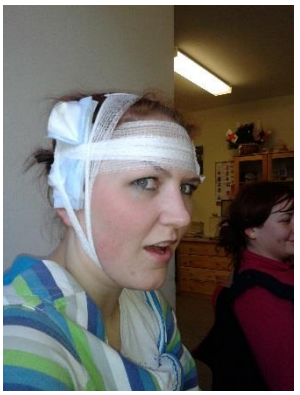

Byl krásný jasný slunný den a já opět musela vstávat v sobotu ráno v brzkých ranních hodinách. Tentokrát v tom nebyla oddílová akce, ale s oddílem to bylo spojené. Vydala jsem se do Prahy udělat něco pro svůj dobrý pocit a byrokracii sdružení a tohoto státu. S Hugoušem jsme se rozhodli, že si uděláme akreditovaný kurz Červeného kříže na zdravotníka zotavovacích akcí pro děti a mládež. V současné době sice není toto osvědčení potřeba, ale jestli náš oddíl i nadále pojede touto závratnou rychlostí v nabírání nových členů, bude to nutné brzo.

První víkend nebyl zrovna extra záživný, jelikož se jednalo o teorii, kterou je nutné znát. S Hugoušem jsme si vyzkoušeli obvazovou techniku, lepení hlubších a rozsáhlejších vnějších zraněních pomocí náplasti a šátkovou metodu. V teorii jsme se samozřejmě nejvíce zajímali o případy, které jsou u našich dětí v oddíle, jako alergie, astma a všeobecné nemoci jako bolení bříška, bolest hlavy, teploty atd.

Druhý víkend byl o něco zajímavější a to v tom, že jsme měli pár hodin v plaveckém bazénu. Instruktorka mi přišla velice vtipná, když nám sdělila, že jsme schopni zachránit i daleko těžšího člověka než jsme my. Já měla zachránit Hugouše. No, popravdě mám pocit, že kdyby sem tam neudělal tempo, tak se asi utopíme oba. Nejtěžší bylo ho dostat na břeh bazénu. Bezvládné tělo - v tomto případě to byl pouze Hugouš a pouze hrané - mi přišlo, že má aspoň tunu a opravdu bylo zajímavé s ním manipulovat. Nakonec po asi čtvrtém pokusu jsme ho na břeh vytáhla, ale kdybych nebyla mokrá bylo by vidět, jak moc jsme upocená. V neděli nás čekala ukázka namaskovaných zranění, kdy stříkala krev, byly vidět kosti a po zemi se válely amputáty.

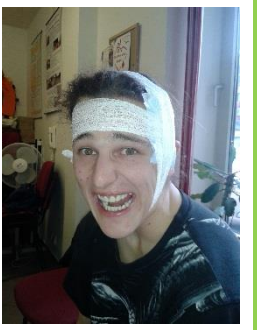

Zkoušky jsme zdárně složili oba dva s rezervou i když má teorie byla opravdu záludná a nyní se můžeme pyšnit osvědčením a průkazem Zdravotníka. :-)

(Bláťa)

FOTOSTRÁNKA

Bláťa na Poutnickém Top Gearu

Masáž od Míši na putovní výpravě přišla vhod

Stavba nového mola

Dali jsme to! 24 hodin na koloběžce.

Dubnovka: Moudrý Hiawata

Květnovka: Zvířátko pro osiřelého chlapce

KRONIKA

Co se dělo ve zkratce

Dubnovka: Moudrý Hiawata

Vyráběli jsme různé věci, které se hodí na indiánský trh – od luků a šípů až po ozdoby z peří a dalších materiálů. Na trhu jsme předměty vyměnili za jídlo a měli jsme z čeho vařit.

Irokézové, jak jsme se později dozvěděli, jsou velký kmen, ale že potřebují být ve skupinách, které jsou si blízké, aby se tolik nehádali. Navíc, aby byli schopní lépe rozeznávat hodnotu věcí, pokusíme se pro ně získat materiál, který by mohli používat jako platidlo. Ten jsme v podobě stříbrných valounů skutečně získali a nakonec během druhé noci přeměnili ve zvláštní „indiánské“ mince.

Jednodenka na Konopiště

Navštívili jsme nádvoří zámku, pokochali se výhledem ze zámecké zahrady, viděli medvěda Jiřího. Po cestě k vypuštěnému rybníku jsme se zastavili v bufáči U Sudů a na výstavě dravců, kde se někteří jedinci nechali vyfotit. Výlet jsme zavšili točenou zmrzlinou na parkovišti pod zámkem a poté si to štrádovali na vlak.

Květnovka: Indiánské jméno

Po setkání s Hakadahem, který nás odvedl za Tiravou – Velkým duchem (byl opravdu obrovský), jsme zjistili, že musíme pomoci bezejmennému chlapci, který byl velice slabý a osiřelý. Vyrobili jsme mu zvířátka z jílu, kterým Velký duch vdechl život. Za odměnu jsme dostali další část Kipu a mohli chlapci dát jméno. Vymysleli jsme Hapačuka – Veselý chlapec.

Jednodenka na Helfenburg

Navštívili jsme jak pekelné muzeum, tak peklo samotné. V pekle nás přivítali 3 milé čertice, které nás tam provedly a na závěr se s námi i vyfotily. Dále naše kroky směřovaly na zříceninu Helfenburk. Po 3 km jsme došli na místo určení – zřícenina Helfenburk. Užili jsme si zde chůzi na chůdách, nádhernou vyhlídku na okolí, ale hlavně jsme možná nalezli další místo na výpravu, díky srubu, který se nachází přímo ve zřícenině. Cestou zpátky jsme se zastavili na poutním místě zvaném Ostré – Kostelíčky

24 hodin na koloběžce

Postavili jsme velký party stan, přivezli grill, který byl hlavním lákadlem, a vyslali Žwejkala na první kolečko. Tři, dva, jedna, ahooooj! Zakřičel hlavní organizátor akce s přezdívkou Žid. Všech šestnáct jezdců z různých stájí vyrazilo. Začal závod…

Skončili jsme nakonec 9. z 16, ale když jsme zjistili, že se Žid přepočítal a byli jsme 8., měli jsme větší radost. Z čistě amatérských stájí, kde jsou i děti jsme byli nejlepší.

Vyhráli jsme tedy oddílovou koloběžku, o kterou jsme s Wemenama (Tuláci & Skasapa) soutěžili mimo oficiální závod.

Červnovka: Cesta za Manitouem

Na putovní výpravě jsme se dostali k Čertově zdi, pokochali se krásou severočeské přírody, vykoupali se na Hamru a potkali se se samotným Manitouem (bůh Indiánů) při východu slunce (4:51) na zřícenině Ralsko. Získali jsme zde poslední kippu.

Stavění tábora

V červnu jsme postavili tábor! Máme nové stany, stožár, posekanou louku a nové molo.

Na stavění tábora jsme zjistili, že nám louku sice posekali, ale seno už neodvezli.

Poutnický Top Gear

Kmeňáci a vedoucí vyrazili na závod o 80 km z Prahy od OC Hostivař do Zátoky Pláňat různým způsobem. Výsledky:

1. místo – Chumba
2. místo - Opičák a Bláťa
3. místo - Yellen

Závod nedokončili - Žwejkal a Hugo (Jsou to ale stejně frajeři. Hugo ušel cca 90 km a Žwejkal odjel na bruslích tak daleko, jak někteří Poutníci ani pěšky nedojdou. Byli totálně hotoví, a proto je Yellen nabral ve Vlašimi a odvezl do cíle.)

Šumavské putování

Spali jsme u koní, jedli borůvky, podívali se na tradiční pouť k výročí upálení Jana Husa, bojovali jsme v noci o čokoládu a dokonce jsme na zastávce vítali opožděného Michala s transparenty, co jsme si vytvořili.

SOUTĚŽ

Žádná nebude. A to za trest. Bláťa v minulém čísle uveřejnila Indiánský kvíz, za který jste mimochodem mohli získat až 3 body do bodování (to je víc, než za schůzku) a nikdo se nenamáhal ho vyřešit. Smůla. Možná se v příštím čísle slitujeme. A nebo taky ne. Zkuste si to vyškemrat. ☺

BODOVÁNÍ

Ukončili jsme bodování pro školní rok 2012/2013. Konec šmitec, sečteno a podtrženo. Bodové rozdíly jsou tentokrát obrovské! Vyhlášení proběhne na začátku tábora. V tomto čísle Poutníkova škrpálu vychvalujeme pouze první tři. Gratulujeme, jste prostě dobří!!!

1. Miky, 92 bodů
2. Hajnej, 67 bodů
3. Eva, 33 bodů

Celkové výsledky se dozvíte na táboře a také na webu.
http://poutnici.desitka.cz/bodovani-2012-2013/

INTERNET

Youtube

Přibylo pár videí ze schůzek, jedno video, ve kterém Žwejkal utíká před hadem, dále video, ve kterém se ukazuje, jací jsme rebelové (zpíváme ve vlaku před cedulí „pšššt“), video z výpravy na Ralsko a pak film z produkce Poutníkův bioghraf, který zachycuje akci 24 hodin na koloběžce.

Facebook

Neustále aktualizujeme. Na poli internetu je to náš nejaktuálnější zdroj. Rychlý, avšak méně obsáhlý. Vyplatí se tedy sledovat i naše webové stránky. facebook.com/oddil.poutnici

Fotogalerie

Fotogalerie z roku 2012/2013 je plně aktuální!
poutnicipraha.rajce.idnes.cz

Web

Stručné výpisky z toho, co se dělo přibývají hned po výpravách. Dále jsme zavedli systém komentářů u každého článku. Máme vždy aktuální kalendář akcí a reagujeme na vzkazovník v pravém menu. Taktéž neustále aktualizujeme bodování.

Muzeum čertů na Helfenburgu nás nadchlo

POZNÁŠ SVÉ VEDOUCÍ?!

Jednoho dne si Žwýkal s Opičákem hráli a nakreslili podobizny některých vedoucích. Poznáš je, milý Poutníku, všechny?

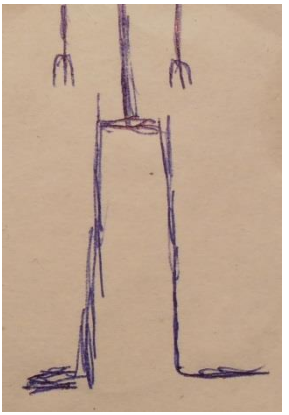

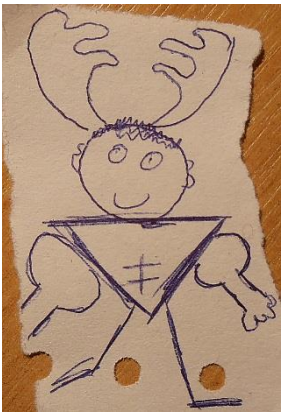

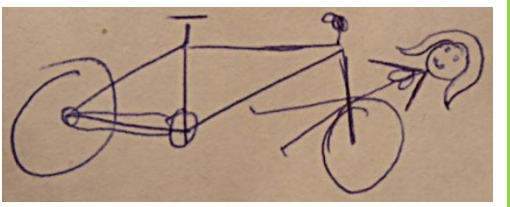

Řešení (zleva po řádcích): Chumba. Yellen. Světlana. Opičák. Bláťa. Hugo. Maverick

(Opičák a Žwejkal)

TÝPÍ (TAKTÉŽ TEE-PEE)

Týpí je obydlí Indiánů Velkých plání a přilehlých oblastí. Je to velký kuželový stan, původně vyráběný z bizoní kůže. Milióny bizonů žijící na Velkých pláních poskytovaly zdejším indiánům dostatek materiálu na tato obydlí. Od běžných stanů se liší také tím, že uprostřed stanu je na zemi vybudováno ohniště, kde může hořet otevřený oheň.

Původní týpí byla malá, protože týpí z bizoních kůží byla dosti těžká a pro tahání nákladů používali indiáni psy. S příchodem koní a díky lehčí plachtovině získávané obchodem s bílými mohla vznikat týpí vysoká až 8 nebo 9 metrů.

Indiáni používali na tyto tyče nejraději borovici pokroucenou, která roste ve Skalnatých horách. Tam, kde nebyla dostupná, ji nahrazoval například jasan pensylvánský nebo jalovec. Tyče se v určitém pořadí naskládají na základní trojnohu nebo čtyřnohu a vytvoří oporu pro plachtu. Na poslední tyč se plachta uváže a vztyčí ke kostře. Po rozprostření kolem kostry se plachta u vchodu sepne jehlicemi do připravených otvorů. Do špiček kouřových chlopní se nasunou dvě další tyče, které pak slouží k natáčení kouřového otvoru po větru.

Plachta se po obvodu kotví kolíky. Obvykle se oka pro kolíky připevňují pomocí malých oblázků, které se vloží zevnitř do okraje plachty, a kolem nich se z vnějšku utáhne smyčka pro kolík. Není tedy třeba dělat díry do pláště a smyčka se vytvoří kdekoli podle potřeby.

Zevnitř se po obvodu týpí od země až do výšky zhruba 2 metry napíná další plachta označovaná anglicky lining [lajning]. Ta chrání obyvatele před vodou kapající z tyčí, pomáhá vést vzduch tak, aby lépe odváděl kouř z ohniště, vytváří lepší tepelnou izolaci. Na noc se lining přetáhne přes vchod a zamezí tak průvanu.

K týpí patřilo i další vybavení a zařízení: lůžka pokrytá bizoními kůžemi, kožešinami a dekami, opěradla z vrbových prutů, jelenicové vaky, nejrůznější obaly ze surové kůže.

SPARTAN RACE

O víkendu 8.-9. 6. 2013 proběhl v Monínci (přibližně 80 km jižně od Prahy) vůbec první Spartan Race v České republice. O co se jedná? Spartan Race je celosvětový překážkový závod, který byl založen bývalými členy námořní pěchoty Velké Británie a fanoušky extrémních sportovních akcí. Je rozdělen do tří kategorií, podle náročnosti – Sprint (5+ km, 15+ překážek), Super (12+ km, 20+ překážek) a Beast (22+ km, 25+ překážek). Jinými slovy se jedná o velmi fyzicky náročný závod v nepříznivém terénu, kde na Vás čekají nelehké překážky. Několikakilometrový běh na vrchol sjezdovky, boření se až po kolena v potoce, desítky metrů plazení se do kopce v blátě pod ostnatým drátem, nošení pytlů s pískem, přelézání třímetrové zdi, ručkování, hod oštěpem, šplh na laně, tahání těžkého kusu železa na řetězu do kopce, skok přes oheň, souboj s gladiátory a mnoho dalšího…

I takto by se dal Spartan Race popsat. Specifikem tohoto závodu je, že nikdo kromě pořadatelů nezná trať – nelze se tedy ne ní přímo připravit, protože netušíte, jak bude dlouhá, jakým terénem poběžíte ani jaké překážky Vás budou čekat. Za nesplnění překážky je trest v podobě 30 angličáků, což rozhodně někde před koncem není sranda ani pro ty nejtvrdší chlapy. Celý závod je koncipován hlavně jako souboj vašeho těla proti trati, takže se nejedná o nepřátelskou atmosféru, kde by chtěl každý urvat první místa ale vzájemná výpomoc je vidět téměř u každé překážky.

A proč Vám o tom píši? Protože jak už mnozí z Vás ví, čtyři vedoucí (konkrétně Yellen, Bláťa, Žwejkal a Hugo) se zúčastnili Spartan Race Sprint 8. 6. v Monínci. Někteří se připravovali více, někteří méně ale všichni jsme si 7,5 km dlouhý závod náramně užili. I když to bylo velmi náročné, tak ten pocit, když s vypětím všech sil doběhnete do cíle a zaslouženě dostanete medaili, triko a menší občerstvení je k nezaplacení! Za zmínění rozhodně stojí výkon Huga, který se umístil na výborném 183. místě z přibližně 3000 závodníků. My ostatní jsme obsadili místa přibližné v polovině výsledkové listiny. Každopádně jsme si to jeli hlavně, vyzkoušet, a pokud budeme mít čas, tak se 28. 9. 2013 opět zúčastníme dalšího Sprintu, tentokrát v Bořeticích. Protože každý, kdo jednou zažije atmosféru tohoto závodu, mi dá za pravdu, že si to rozhodně musíte zopakovat. Takže doufám, že se nás do Bořetic vypraví co nejvíce a příští rok se určitě pokusíme o zvládnutí těžších Super či Beast.

(Yellen)

Nepopsatelný pocit v cíli

Mája nám nakreslila blížící se tábor. Moc krásné, děkujeme!

POVODNĚ

Aneb foto místo slov

(Opičák)

CITÁT

„Hej, drobíš na mě tu vodu!!!“
(Mates – ten kluk z Tuláků :D)

Jeho brácha (Opičák) se koupal v Hostivařské přehradě a když jeli na koloběžkách domů, protřepal si hlavu jako čokl a zamokřil Matese, který v údivu nebyl sto najít vhodná slova pro to, aby přestal.

PARODIE

Aneb pro každé číslo Škrpálu se něco najde…

Tak co, dětičky, už jste četli nový Čtyřlístek?! Dobrou noc a sladké sny…

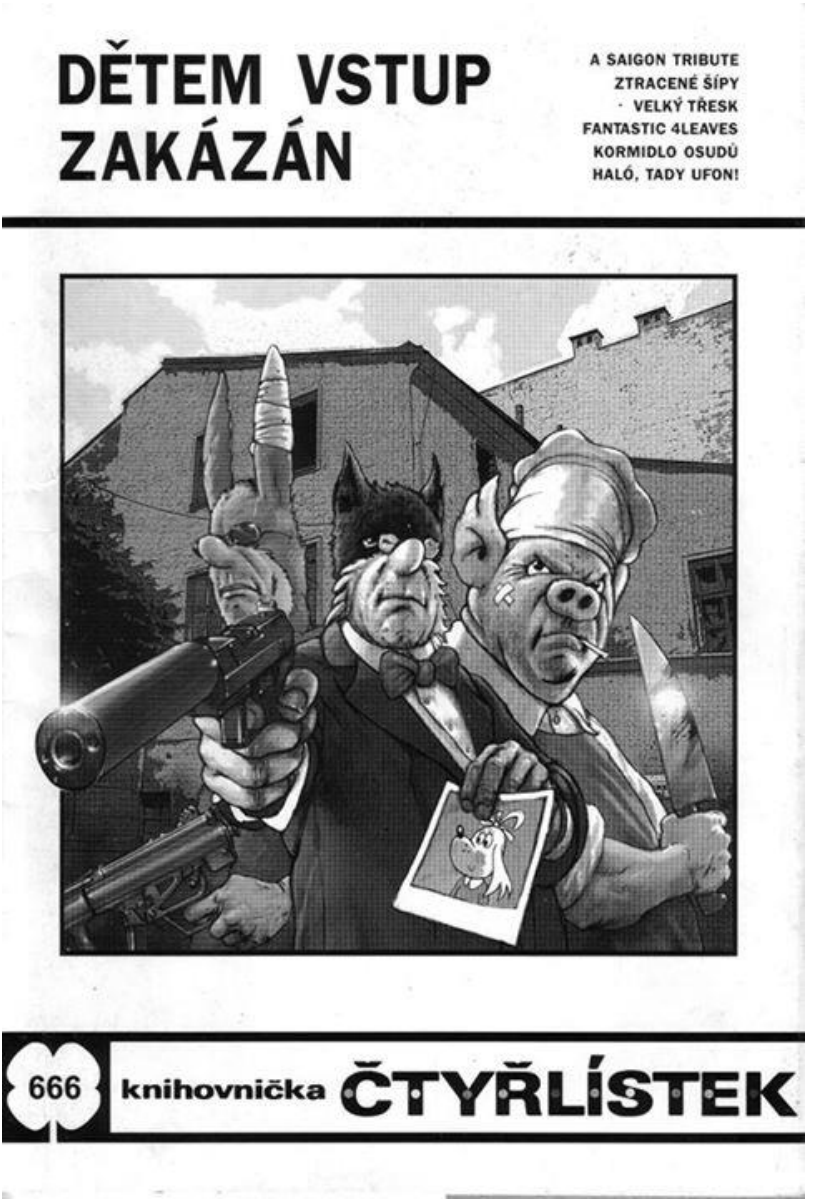

Schrastil: Opičák

VĚDĚLI JSTE TOHLE?

Tohle všechno nám někdo naprášil

- Na stavění tábora Evuša vypadala v modrých kalhotkách jako Krteček.
- Šikule se mimo náš oddíl říká i Ginny, a to v prostředí nadšenců do Fantasy. Proč? To zatím nevíme.
- Toto číslo Poutníkova škrpálu se psalo i ve 4 hodiny ráno.
- Zapeklitou šifru luštili i členové jiných oddílů.
- Sekce vedoucí byla tak trochu aktualizována.
- Stále nabíráme nové členy a klidně můžete přivést do oddílu kamarády.
- Maverick si neholí nohy.
- Jsou o prázdninách takové teploty, že se psům vaří jazyk v hubě?
- Slovo týpí pochází z lakotštiny a jeho původní význam je obydlí.
- Svět je jeden velkej votvírák (naprášil: Žwejkal)
- Nejdelší film, Léčba Nespavosti (1987), trvá 87 hodin
- Na výrobu 500 mililitrů medu musí včely obletět cca 5 miliónů květin.
- Na Mount Everestu není možné uvařit vajíčko natvrdo.
- V roce 1995 se potopila japonská loď, z toho důvodu, protože na ní z výšky 3 tisíce stop spadla žijící kráva, která omylem vypadla z ruského nákladného letadla.
- Zapalovač byl vynalezen předtím, než byly vynalezeny zápalky.
- Lenochod chodí rychlostí 3cm/min. A to pospíchá.
- Před rokem 1800 se boty nevyráběly speciálně na levou a pravou nohu, boly stejné.
- Na Aljašce je dovolené zastřelit medvěda. Je tam však kriminálním zločinem, když vzbudíte medvěda fotografováním.
- Žirafy si dokážou čistit uši vlastním jazykem.
- Nejstarší žák základní školy měl 84 roků.
- Některé žížaly sní samy sebe, když nemohou nalézt potravu.
- Golf je jediným sportem, který astronauti hráli i na Měsíci.
- Průměrná tužka je schopná nakreslit čáru dlouhou 50 km.
- Moucha žije pouze 14 dní.
- Auta jako Škoda Fabia, Renault Clio, Opel Corsa, Ford Ka, Nissan Micra alebo Toyota Yaris jsou velké jako srdce velryby.

INDIÁNSKÉ POHÁDKY

O dvou vlcích

Starý indián vyprávěl svému vnukovi o boji, který probíhá uvnitř každého člověka. Řekl mu, že takový boj se dá přirovnat ke krutému souboji dvou vlků.

„Jeden z nich je zlý - je to závist, žárlivost, smutek, sobectví, nenávist, hrubost, sebelítost, domýšlivost a ego. Ten druhý je dobrý - je to radost, láska, pokoj, naděje, vyrovnanost, skromnost, laskavost, empatie, štědrost, věrnost, soucit a důvěra.“

Vnuk o tom všem přemýšlel a po chvilce se zeptal: „A který z nich vyhraje?“ Starý indián odpověděl: "Přece ten, kterého krmíš!"

Orel mezi stepními kohouty

V hnízdě stepní slípky se objevilo (nikdo neví jak) orlí vejce. Matka, stepní kvočna, jej vyseděla s něhou a trpělivostí stejně jako všechna ostatní vajíčka. Nikdo to nevěděl, a tak, když se z vajíčka vyklubalo mládě, všichni jej považovali za sice trochu nepodařené, ale přece jen stepní kuřátko.

Orel – kuřátko rostl v stepní vlasti, v rodinném kruhu, obklopený bratry a sestrami – stepní drůbeží. Postupně se naučil vše, co stepní kohout potřebuje k životu. Uměl hrabat pravou nohou v suché červené půdě, pařátem zachytit červíčka, klovnout bratra či sestru, když mu nalezeného červíčka chtěli vzít. Naučil se i dovádět. S pravým kohoutím šarmem povyskočil, zatřepetal nemotornými křídly, přeletěl několik metrů těsně nad zemí a přistát v oblaku zvířeného prachu. Zkrátka, stal se z něj stepní kohout jak se sluší a patří. Jeho starostlivá matka, stepní kvočna, se za něj nemusela stydět.

Takto si ve slepičí obci uprostřed stepi žili celé roky. Den střídal den, jeden podobný druhému jako vejce vejci. Nic nenarušovalo ospalý rytmus hodin, dní, týdnů, měsíců, let a desetiletí.

Až ve stáří se orlokohoutovi přihodila šokující věc. Hrabal s přáteli v červivé zemi na svém oblíbeném místě, a tu jej upoutal černý bod, pohybující se vysoko na šedivém nebi. I když mu staré oči sloužily špatně, po chvíli jim bylo jasné, že tam vysoko na nebi se vznáší neznámý vznešený pták. Srdce se starému orlokohoutovi divoce rozbušilo a tělo mu zaplavila neznámá touha.

„Ach, kdybych tak mohl vzlétnout, zvednout se vzhůru, vznést se do nedostupných výšin a svobodně kroužit, jako ten šťastný pták...“

Najednou se mu celý nynější život zdál nesnesitelně pustý. Od rána do večera jen otupující zápas o kus páchnoucího červíčka. Nač takový život? S překvapující jistotou najednou věděl: „Byl jsem stvořen k létání. Mým domovem není tato suchá vyprahlá step, ale vysoké modré nebe.“

S tímto objevem se svěřil svým červožravým kamarádům. Ti se však rozkokrhali bouřlivým smíchem.

„Copak jsi se na staré kolena pomátl?“, smáli se a domlouvali mu. „Ten pták tam nahoře, to je orel, chápeš? Orel. On létá, protože nic jiného neumí. Ale ty? Víš kdo jsi ty? Jsi stepní kohout. A to je víc než si myslíš! Orel se jen vznáší v oblacích, ale ty se pevně držíš země. Být stepním kohoutem je velkolepá věc, jen se podívej na nás. Praktická moudrost je víc než neplodné snění... Když příliš mnoho sníš o tom čeho nemůžeš dosáhnout, přestaneš se radovat z toho, co máš na dosah ruky. Dej si pozor – mohl bys z těch myšlenek onemocnět. Přestala by se ti líbit step, slípky, přestali by ti chutnat červíčci, přišel bys o všechnu radost ze života. Děj si říct! Orla nech orlem a buď čím jsi – stepním kohoutem.“

Orlokohout se skutečně, z pohledu slepičí moudrosti, umoudřil. Vrátil se k červíčkům, slípkám a stepnímu prachu, zapomněl na létání. Už nikdy více nepozvedl oči k nebi, aby tam náhodou neuviděl toho strašného ptáka. Zemřel jako pravý stepní kohout s červíčkem v zobáku.

Na Šumavě bylo veselo

DOPIS OD MISTRA JARKÁČE

Drazí Poutníci,
píši Vám skrze prostor a čas. Zatímco vy nasedáte do dostavníku, abyste dorazili do severoamerických prérií, s jejichž původními obyvateli jste již měli mnoho co dočinění během celého roku, já se ocitám v Londýně léta páně 1893.

Přiznávám se, že jsem věrným čtenářem Vašeho Škrpálu a již dlouhou dobu usiluji o to, aby v něm bylo zmíněno i moje jméno, protože jej považuji za cosi jako posvátnou listinu slávy. Zahrnula jsem Vaší redakci spoustou duchaplných článků, přesto jsem se vždy setkávala s odmítnutím: „Takový brak prostě nemůžeme publikovat. Je nám líto, Jarko.“ A nyní se mi splnil sen! Jsem tu!

Takže bych Vám ráda popřála, ať Vám to mezi rudochy pěkně šlape. Užijte si tábor se vším všudy: se štípancema od komárů, klíšťaty, řeznými ránami, studenou vodou, blátem, děravými pláštěnkami, připálenými obědy a nedosolenými polévkami, zhasínajícími svíčkami a nehořlavým dřevem, s chybějícím toaleťákem na kadibudkách… Prostě se vším, co máme rádi a kvůli čemu všichni vyrážíme mimo civilizaci.
Jehličí a mravenci ve spacáku nechť se Vám vyhne!
A ještě bych Vám na závěr ráda prozradila, jaká básnička se mi vybaví vždycky, když někde zahlédnu či uslyším Váš název:

> „Poutníci v zešeřelé zemi,
> nezoufejte, vždyť lesy všemi
> prosvitne slunce nakonec.
> Každý les skončí, jistá věc.
> A slunce září nad plání,
> ať vstává, či se naklání.
> Každému lesu dojde dech...“

Kdo pozná, odkud tato báseň pochází a kdo je jejím autorem, tomu pošlu příští rok na tábor vlastnoruční pohled! A to přece chcete!

Mějte se krásně!
Za Sůvy Vás srdečně zdraví
Mistr Jarka

NÁHLED DO ZÁKULISÍ

(Honosněji napsané slovo „organizace“)

- Stále **hledáme klubovnu**. Už to hodně spěchá, protože Dům Um je drahý a od září bychom byli rádi jinde. Víte někdo o něčem? Ani to nemusí být Praha 10. Ozvěte se, prosím. Moc nám pomůžete.
- Proběhly velké přípravy na tábor. Věříme, že se povede!
- Už víme, jestli bude puťák na táboře. Neprozradíme…
- Hugo a Bláťa úspěšně prošli zdravotnickým kurzem a mají kvalifikaci. Gratulujeme, ale doufáme, že nebude potřeba.
- Srovnali jsme kasu, abychom nebyli v mínusu.
- Za celý školní rok se **ne**zrušila žádná výprava. Jen se přesouvala jednodenka. To je sakra úspěch! Děkujeme všem Poutníkům. Jste báječní a takhle nám to spolu bude šlapat jako po másle!
- Základní oddílová zkouška se chytla. Děti ji plní a jsme za to rádi.
- Stanovili jsme termíny výprav pro další školní rok.
- Přátelíme se s ostatními oddíly a vyměňujeme si nápady. Nejvíce teď pečeme se Sůvama, Skasapou a s Tulákama. Také se budeme nejspíše účastnit mezioddílového srazu v září.
- Bylo by fajn mít oddílový projektor. Snažíme se sehnat nějaký pod 2 tisíce korun. Vtipné, že? :D Kdybyste čirou náhodou někdo jakýkoli vyhazoval, pamatujte na nás. Máme smutné psí oči.

Časopis vydávají členové a přátelé dětského oddílu Poutníci.

Vydáno jakožto 5. publikace TON (Tajné oddílové nakladatelství)

Na tomto čísle spolupracovali: *Bláťa, Yellen, Žwejkal, Tesák, Mája, Mistr Jarka*
Nepodepsané příspěvky jsou dílem *Opičáka*.
Přední obálka: Yellen

Kontakt: oddilpoutnici@gmail.com, poutnici.desitka.cz, 777334383 (Michal)

Aktivity oddílu Poutníci podporují Mladí ochránci přírody z prostředků MŠMT a MHMP. Více o naší organizaci se dozvíte na tulaci.eu a na www.emop.cz

Už se těším na tábor! **(Tesák)**